

Nơi ta là Cực Lạc

TỪ MINH ĐẠT – CHÂU NHẬT TÂN

LỜI GIỚI THIỆU:

Tập thơ này, trước là tặng riêng cho em tôi, Châu Nhật Tiên, các pháp hữu đang soạn nhạc đạo và các nhạc sĩ quen biết đã yêu cầu để có thêm nguồn hứng sáng tác nhạc đạo.

Ngoài đời, mỗi khi người ta sáng tác nhạc đạo thường các vị cho vào đó những lời kinh, câu kệ, danh hiệu hoặc gọi tên của các Đấng Cứu Thế. Với ý tưởng như vậy của người đời nói chung thì mới được gọi là nhạc Đạo.

Nhưng tôi thì khác, tôi quan niệm một khi đạo được đưa vào âm nhạc và nghệ thuật thì nên nhẹ nhàng, êm dịu một chút, đa dạng một chút để có thể đi vào mọi khía cạnh trong đời sống bình thường của con người.

Đạo hiện diện trong cuộc sống bình thường, trong mọi hành động, ý nghĩ mà không cần phải theo một tôn giáo nào mới được gọi là có Đạo. Vì vậy, nhạc đạo phải tự nhiên và không làm cho người nghe dù rằng khác tư tưởng, văn hóa, tôn giáo, có dị ứng mỗi khi nghe đến nó.

Nơi ta là Cực Lạc, không cần phải lên trời mới được gọi là Cực Lạc.. Ở đâu cũng có thể là Cực Lạc nếu lòng ta yên lặng.

Thử tưởng tượng, ta đang ở một cõi Trời, một cõi Thiên Đàng nào đó, thật đẹp, thật nhẹ nhàng, có đầy hương sắc mê hồn nhưng người thân, người yêu, mọi thứ dính líu với cuộc đời của mình còn ở chốn Dương Gian. Vậy, ta sẽ chọn sống ở Thiên Đàng hay ở Dương Gian ?

Ai cũng mong được lên Trời hưởng hạnh phúc, ai cũng mong người thân của mình sau khi khuất bóng được lên Thiên Đàng để sống đời an nhàn. Coi lại đi! Hỏi thật với lòng mình đi ! Mình có thực muốn ở Thiên Đàng khi tất cả mọi người còn ở cõi Trần Gian này không ?

Phải tháo gỡ nơi lòng mình trước khi mong chờ ở những lời kinh, câu kệ, mong chờ ở sự đón rước của Phật, của Chúa, của các Đấng Cứu Thế. Đó là lý do thơ Đạo, nhạc Đạo của tôi không hề có một hình ảnh nào của Đấng Cứu Thế cả. Tâm mình là chính. Phải gỡ ngay tâm mình để “Nơi Ta là Cực Lạc”. Có như vậy mới thấy và hiểu được thế nào là sự an vui và Cực Lạc.

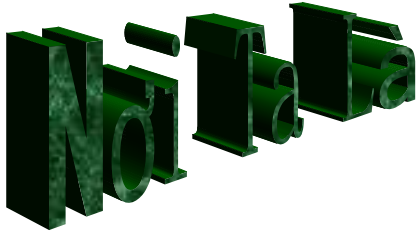
Tuy vậy, tôi biết những bài thơ này nó không hay cho lắm, vì tôi không là nhà thơ nhưng thôi, cho nó làm tròn chức năng của nó là đóng góp một phần nào ý nhạc.

Có thể ý nhạc này cũng không hay lắm vì tôi cũng không là một nhạc sĩ chi cả. Tôi chỉ là một đầu tàu, một người tiên phong trong các lãnh vực của Pháp Đạo có thể thôi. Chỉ làm một bài mẫu, chỉ làm một hướng đi, chỉ là một bản nháp để cho người sau được hoàn thiện mong quý pháp hữu đừng chê.

Sau này, sẽ có nhiều nhà thơ thực sự trong Pháp Đạo tiếp bước, sẽ có nhiều những nhạc sĩ trong Pháp Đạo tiếp bước, các tác phẩm về sau sẽ hay, có ý nghĩa và gọi cảm hơn nhiều.

Thôi thì, tôi cũng xin gởi tặng quý pháp hữu để giải trí và gởi tặng Pháp Đạo một đóa hoa dầu nhỏ để góp phần vào vườn hoa của Đạo Pháp.

Trân trọng,
24 tháng 10 năm 2001 .
Châu Nhật Tân, Ph.D.

CỰC LẠC

Một điểm phù du trả nợ người,
Xuôi dòng vạn lý bước xa khơi.
Trả người vạn tiếng thương và nhớ,
Gói hết than van, dứt nợ đời.

Thôi! Bước cùng ta dệt lại người,
Để lòng ta trải khắp ngàn nơi.
Dệt cho khắp chốn đồng tâm điểm,
Dệt cho thế giới đẹp muôn đời.

Trên mỗi bước đường Sen nở hoa,
Nường theo dấu bước đến từng nhà.
Thế trần, Cực Lạc đâu cũng vậy,
Tỏa sáng mười phương, ấm mọi nhà.

Tặng pháp hữu Võ Thị Nhung
trong ngày vị lìa thế
19 tháng 11 năm 2001
Từ Minh Đạt

XIN TRỜI

NHỮNG GIỌT MƯA MỀM

Lạy trời xin chớ chia hai,
Cho tôi một chút ôm ai vào lòng.
Để tôi gởi một tình nồng,
Tình yêu vô lượng làm hồng tim em.
Xin Trời những giọt mưa mềm,
Làm tươi ngọn cỏ, cho hoa đậm chồi.
Cho người no ấm vui cười,
Nhưng đừng cho ướt vai người tôi thương.

Tặng Bibi
Tháng 4 năm 1999

MỘT NĂM NGÀY CƯỚI

Một năm kỷ niệm đời ta
Trăm năm vẫn thế, duyên này trời ban
Ngàn năm bên thiếp có chàng
Tình ta như suối chảy ngàn đời sau
Đôi ta giữa cuộc bể dâu
Thương em ta bắt nhịp cầu em qua
Đi em! Ra cỏi Ta Bà
Bình tâm bước vững, bên ta là mình.

Kỷ niệm 1 năm ngày cưới
31 tháng 5 năm 1999

BÚC THÀNH ĐỒNG.

Nhờ giông bão, thấy đâu là thành vững,
Giữ cơ đồ, mặc những lúc nắng mưa.
Mặc khói sương mờ mịt phủ nhà nhà,
Mặc thời thế, mặc chuyển vần con tạo.

Thành kiên cố được xây bằng tâm huyết,
Bằng lòng tin về Pháp Đạo chánh truyền.
Chứ phải nào bằng sắc tướng hư vô.
Tâm là chánh thì lấy chi mà đổ?

Cảm phục người, viết nên dòng thơ mọn,
Một bài ca, một khúc hát thật hiền.
Cho hôm nay và cho cả về sau,
Cho nhân thế biết đây là thật tánh.

Giữ nhé anh! Cho muôn đời, muôn kiếp,
Giữ cho đời, muôn vạn ánh hào quang.
Ta tin rằng, Đạo ta luôn mãi đẹp,
Vì tay người, tát cạn được đại dương.

Cám ơn Trời, cho ta cơn giông bão,
Cám ơn người, cho ta cuộc bể dâu,
Để hôm nay, thấy lòng mình ấm lại,
Vì Đạo ta thực có, bức thành đồng!

Kính tặng những bức thành đồng!
15 tháng 10 năm 2003

CON MANG VÔ LƯỢNG TIỀN ĐÁ VỀ ĐÂY

Hôm nay Khánh Đan Đức Ngai,

Con mang vô lượng Liên Đài về đây.
Hoa Sen nở khắp Đông Tây,
Nở trên thềm đá, nở ngay giữa trời,
Nở từ công hạnh sáng ngời,
Nở từ tròn đạo, tròn đời, tròn nhân.
Nở từ những bậc hoàng nhân,
Mang mùi hương Đạo phát phân cho người.

Cho người sống đúng làm người,
Làm người tu dưỡng, làm người thiện tâm.
Sen Vàng nẩy nở từ tâm,
Chẳng cần đồng nội, chẳng cần hồ ao.
Chẳng cần tiền bạc xôn xao,
Chỉ cần đức hạnh, công lao chuyên cần.
Bước chân hoàng pháp xa gần,
Mang Sen vô lượng về dâng cho Ngài.

Khánh Đan Mồng 5 tháng 3 Mậu Dần - 1998
Từ Minh Đạt

GIÓ ĐÔNG

Đông về có nghĩa gì đâu?
Dẫn cơn gió chạy trên đầu cỏ non
Trời mưa nặng hạt có sồn
Lòng người tu đạo trên đường hoàng khai
Âm vang sấm nổ bên tai
Như đòn từ cõi Thiên Thai vọng về.

Giao Thừa Tết Kỷ Mão 1999

GỌI HỒN HOANG

Hồn hoang như cánh hoa tàn,
Phất phơ trước gió giữa ngàn mệnh mông.
Thần thờ cất tiếng chờ mong,

Trời mưa ru mẩn hồn mộng mênh buồn.
Hồn hoang như cánh hoa buồn,
Trôi theo gió bão, quên nguồn là đâu?
Bên mồ lặng lẽ cơn sầu,
Đường xa, chân mỏi biết đâu mà về?
Giọt buồn hồn bước lê thê,
Lặng yên ta gọi hồn về với ta.
Gọi hồn, hồn bước về nhà,
Nơi trời thương ấy có ta đứng chờ.

Nhân dịp Rằm tháng Bảy
July 18, 2000

QUÊN ĐỜI **PHÙ DU**

Đưa nhau vào cuộc hư vô,
Đưa nhau xuống tận huyết mỗ lạnh căm.
Đưa mình đi mãi xa xăm,
Bên câu kinh nguyện lạnh căm hồn người.
Gió mưa gào thét toi bời,
Dưới lòng huyết lạnh phủ đời phù du.
Nay còn nổi nhớ thiên thu,
Giữa chiều mưa lạnh, gió ru não nề.
Sao đi vào cuộc tái tê?
Giác mơ cuộc đời liệm chết hồn nhau.
Đưa nhau vào cuộc đất sâu,
Để mình thấy được đời đâu còn hoài.
Có thương thì hãy thương hoài,
Đắp chung mỗi đạo tình dài ngàn năm.

Nhân dịp Rằm tháng Bảy
18 tháng 7 năm 2000

HÔM NAY

NGÀY VÍA NGÀI

Hôm nay ngày Vía Ngài,
Chúng đệ tử Từ Tôn khắp nơi đồng tợ vị.
Dù sống phương Nam hay dù nơi phương Bắc,
dù trải dài khắp cùng trời cuối đất,
nhưng tâm chúng con vẫn mãi hướng về Ngài.

Hôm nay ngày Vía Ngài,
Mang về đây cả cơ đồ đang gánh.
Cơ đồ của chúng con,
không phải là giang sơn,
không phải là xã tắc.

Mà là một vườn hoa,
được vun trồng bởi tâm người tu đạo.

Hôm nay ngày Vía Ngài,
Con lại mang về những chiếc thuyền nan,
từng có mặt trên khắp mười phương,
đã được tạo từ những ngày tháng sống.

Thuyền con nhỏ,
nhưng con không ngại khẳm,
không sợ chìm,
cũng không sợ bão đại dương.

Không sợ chi cả,
vì lòng con mở rộng.
Rộng hơn đại dương,
rộng hơn mặt địa cầu.

Không sợ chi cả,
cả tiếng gầm của sấm sét.
Vì tiếng Pháp con ngân,
làm rung chuyển đất trời.

Hôm nay ngày Vía Ngài,
Chúng đệ tử Từ Tôn đồng ghi lòng tạc dạ,
đi theo Ngài,
bước chân không hề lay chuyển.
Những con thuyền Từ mãi oai dũng ra khơi!

Dù phút oan khiên
Hay phút thừa bình
Con cũng vậy,
tay vẫn hằng mở rộng,
Con vẫn đó,
Vẫn hằng nơi đó
mang cho người,
Đây Chơn Lý ngàn năm!

Từ Minh Đạt

NGƯỜI VỀ

Người về hoa nở nụ cười,
Chim bay ngập lối, tôi vui ngập lòng.
Người về êm giấc ngủ nồng,
Ánh tà dương chiếu nụ hồng đông đưa.
Người về trời bỗng dừng mưa,
Gió trong lòng nổi, người xưa đứng chờ.
Người về, tôi đặt câu thơ,
Viết nhanh vài chữ “bến bờ đã qua”.
Người về tôi viết khúc ca,
Trường gian nan ấy, người qua thật rồi !

Viết tặng những ai bước qua thử thách.
Oct. 23, 2000

VĨNH BIỆT **PHÙ ĐU!**

*Chào em hỡi,
xe ta đã chuyển bánh!
Nhằm về Tây,*

*ta trực chỉ phản hồi.
Người ở lại, ôm sâu đời đi nhé!
Cứ dệt mộng vàng nhưng chẳng có hình ta.*

*Xe ta lăn lăn,
đạp muôn ngàn chướng ngại.
Ta vẫn đi và vẫn thấy thanh bình!
Trên chuyến xe cùng muôn vạn sinh linh,
Cùng chuyển động, bởi vì cùng tâm nguyện.*

*Nay em ở lại!
Ôi!
Cái duyên đời ngàn năm rồi cũng vậy!
Như một giấc mộng tàn,
như một thoáng phù du.
Sao người vẫn ôm mộng bên ta với tình đời ngắn ngủi?*

*Tỉnh dậy đi em!
Ngàn năm cũng vậy và ngàn năm cũng vậy!
Thôi!
Không đợi nữa!
Ta lên đường rồi đó!
Không bước cùng ta, thì ở lại ôm sâu.
Cùng mộng vàng em dệt có hình ta.
Nhưng sao tìm được chính ta trong cõi mộng?*

*Người thích phù du, mà ta là vĩnh cửu!
Em một đường, ta một chí khác nhau.
Thôi!
Ta đi!
Người ở với mộng vàng,
Con đò cũ, ta cho dần về quá khứ.*

Tháng 4 năm 2001

THẮP MỘT LẦN CHÂN LÝ CHO ĐỜI

*Cùng nhau thắp sáng chân lý cho đời.
Cho đời thấy niềm vui,
dù ta đã tàn hơi!
Cùng nhau thắp sáng chân lý cho người.*

Một lần, một lần thôi cũng được!
Cho người được bình yên,
dù thân ta bẽnh bồng.
Cho người được trở về,
dù ta là vô thường.

Chân lý ta chỉ là tiếng cười!
Từ tận đáy lòng luân chuyển khắp châu thân.
Chân lý ta chỉ là tiếng hát!
Là sự yên bình nơi cõi khổ trần gian.
Chân lý ta là một trời giải thoát!
Là một sự bình thường bên vạt nỗi buồn đau.

Chân lý ta truyền,
có mặt khắp nơi trong trời đất.
Từ góc cạnh nhỏ của cuộc đời,
đến thế giới mênh mông trong tâm tưởng mọi người.

Chân lý ta truyền,
thật là đơn giản!

Bình thường!
Bình thường!
Chỉ hai chữ bình thường!

Tháng 4 năm 2001

QUANH NĂM CHÈO ĐÒ

Con đò tắt tả,
Chạy ngược chạy xuôi.
Quanh năm đưa, tiễn.
Người đi, người về.

Đò từ biển cả,
Hay từ sông sâu?
Đò sang bến lạ,
Hay về nơi đâu?

Mặc đời biệt ly!
Mặc tình sầu bi!
Tay ta nắm chặt,
Ta đưa người về.

Quanh năm đưa đò,
Đưa người trở lại.
Đất trời thật rộng,
Ta mãi đưa người.

Tháng 5 năm 2001

MẬT ĐƯỜNG VỀ

Chập chờn giấc nhớ ăn năn
Ngẩn ngơ trời đất, ngại ngần tiền em
Lạc loài giấc ngủ thân quen
Nhớ con đường cũ, diu em trên đời
Đường về, hồn thấy xa vời
Ân tình khép kín, suốt đời màu tang
Cố quên tiếng bước ngân vang
Rong rêu phong kín, muộn màng dưới chân
Mặc ai, ai bước xa gần
Tìm về xứ lạ, thêm lần em quên

Mây trời, gió núi trắng chên
Vòng tay ôm mộng, em quên đường về
Kiếp này lỡ mất đường về
Chỉ còn nắm mộ đề mê lạnh buồn... !

Tặng những người của bài thơ
Mất Đường Về
9 tháng 11 năm 2001

CÓ NHỚ ĐƯỜNG XƯA?

Trời mưa dài mùa Hạ
Em lạc bước chân xa
Đất trời buồn lả chả
Nhớ tà áo em qua

Một chút tình vừa vỡ
Nên thành buồn trăm năm
Chút niềm tin vừa gãy
Hồn lạc bước ngàn năm

Cành cây trơ trụi lá
Em lạc bước bờ phờ
Mảnh hồn trần có nhớ?
Một chút tình vừa quên.

Tháng 12 năm 2001

VINH LÔNG CHIM

*Ôm thiên hạ,
ta đem vào tâm mắt.
Cũng đất trời,
cũng gạo trắng, trắng thanh.
Cũng cỏ cây,
cũng nhà cửa, cũng lâu đài.
Cũng mọi thứ,*

*cũng sân, si, tham, ái, ó.
Hơn thế nữa,
dù bên ngoài đất trời đầy màu sắc,
đầy tiếng chim,
đầy tiếng hát cũng là thường.
Đâu sánh bằng,
đây!
Góc nhỏ thật thân thương,
có ta đó!
Bên đời mình, ta dỗi mắt!*

Tặng người phản đồ
Nhân ngày sinh nhật hai vị.
29 tháng 7 năm 2002

EM NAY LÊN

ĐƯỜNG

Đêm về trăng quyện đầu non
Hồn theo giấc điệp, nên còn ngủ say?
Mơ màng nắm lấy vòng tay,
Sợ bừng mắt dậy, mộng bay về trời.
Thần thờ người ngược lên trời,
Em xin gió nổi gọi lời em đi.
Thầm thì ai nói thầm thì,

Người nơi kia hồi, em đi lên đường.
Lên đường vượt chốn mù sương,
Vượt đời thác lũ, vượt đường trần gian.
Em đi, đi chẳng muộn màn,
Cùng ta, em bước, Thiên Đàng là đây !

Tặng Dương Thanh Huyền
Tháng 10 năm 2002

1 NĂM CHÈO ĐÒ

Khen người lái chiếc thuyền nan,
Lướt qua sóng cả, bước ngang bể đời.
Bể đời bao tiếng khóc cười,
Bao cơn tai biến, làm người chơi vơi.
Dù Trời xa tít mù khơi,
Thuyền con vẫn vững mặc đời ngược xuôi.
Khen thuyền chẳng ngại đơn côi,
Một mình, một bóng đưa người sang sông.
Một năm ra sức, ra công,
Nghìn năm cũng vậy, qua sông đưa người.

Đại Hùng Linh Điện, ngày 15 tháng 11 năm 2002

ĐỜI EM SỐNG MÃI NGÀN NĂM

*Trên thế gian em là người hạnh phúc,
Giữa cuộc đời, em có được vòng tay.
Bên sóng đau thương hay muôn ngày bão hận,
Trên con thuyền, em lướt mặt trùng dương.*

*Trên thế gian, em là người diễm tuyệt,
Thấp lửa hồng, soi sáng khắp năm châu.
Đuốc Quy Nguyên, em đi vào nhân loại,
Xây tình người, xây hạnh phúc dài lâu.*

*Ta đã cho em tình thương và hy vọng,
Em hãy cho người ngọn đuốc sáng đêm đen.*

*Ta đã cho em tất cả gì ta có,
Em hãy cho người ánh lửa của niềm tin.*

*Em đứng đây như ánh hồng rực sáng,
Nổi bước chân ta, em đi khắp hoàn cầu.
Mang tình thương, niềm yêu vào nhân thế,
Thế giới đại đồng, em sống mãi ngàn năm.*

Tặng Bibi nhân ngày Vía Đức Ngai 2002

ĐỆ TỬ **VÔ VI QUY NGUYÊN**

Ta chỉ có một tình yêu đại lượng,
Là tinh hoa, là thế giới, là loài người.
Là ngàn năm không dứt cũng không rời,
Là tâm tưởng, là tình yêu và chân lý.

Ta rèn luyện và lớn lên như thế đó!
Mỗi bước chân ta là hoa nở ngập trời.
Bởi niềm vui, bởi hạnh phúc cho người.
Ta !
Là ánh sáng !
Là niềm tin nhân loại !

Tháng 5 năm 2003

VỊNH HỒ
TRƯỚC CỬA ĐẠI HÙNG LINH ĐIỆN

CÁCH CHÉP

*Ngàn năm chép miệng mỗi mòn
Gọi Trời, gọi đất cho con được vào...*

*Ta mở cửa, nhưng thôi! Đừng gấp nhé!
Nếu bạn hiền chưa vượt nổi vũ môn.
Chưa biết công phu, cũng chưa biết kèm lòng,
Thôi! Ở đó để chờ cơ duyên mới.*

*Cơ duyên mới, không là ta đâu nhé!
Vì đất trời luôn xoay dọc, xoay ngang.
Nhà vẫn xưa, đất vẫn vậy, vẫn bình thường,
Nhưng đò cũ, chỉ một lần cập bến!*

*Chỉ ba đợt! Ba đợt thi vồn vện,
Là thành Rồng khi vượt khỏi cửa Mưa.
Chẳng công phu, thiếu lực, phải lộn nhào,
Không tịnh khẩu, nên làm thân cá Chép!
Nay chép miệng, than hoài cho số kiếp,
Bơi giữa hồ, bởi chẳng biết tu thân.
Không biết tề gia, nên không được vào nhà!
Thôi, chịu vậy, dầu rằng ta rộng cửa... !*

Từ Minh Đạt

LÃO CHÈO ĐÒ

TRONG MÙA NƯỚC LŨ

(Tặng cho lão chèo đò trong mùa nước lũ N.V.Th)

Nực cười đò dọc, đò ngang,
Nực cười cái lão lẳng xăng chèo đò.
Cầm sào lão bước lên bờ,
Thăm người ty nạn tránh mùa thiên tai
Gió mưa gào thét bi ai
Nước tràn lấn đất biết ai thương cùng
Gió mưa gào thét bịt bùng
Lại thêm cơn lũ biết chừng nào qua ?

Không thuyền nên đợi tai qua,
Không thuyền nên đợi người ta bắt cầu.
Khốn rằng, chẳng một nhịp cầu,
Khốn rằng, vì biết người đâu thương mình.
Đau lòng bởi biết sự tình ?
Lão chèo đò khổ tưởng mình nạn dân.
Chỉ trời lão chửi lâm lâm,
Quên rằng chính lão là thân chèo đò.

Thật tiếc cho nhiều người tu học đã lâu nhưng không hề biết được chỗ đứng của mình. Coi ra có khác nào cái lão chèo đò đang có thuyền trong tay nhưng chỉ biết than, biết chửi một cách thấp kém như một người chưa từng biết đạo. Chỉ biết chửi nhưng không hề biết chở người sang sông. Đây là chuyện có thật mà tôi đã gặp rất nhiều trong đời này.

29 - 07 - 2003

TIẾNG EM NGUYỄN CẦU

Chỉ một thoáng gió đùa qua kẽ lá,
Em gục đầu, cất tiếng khóc “oa oa”
Rồi hỏi trời sao buông nhiều tia lửa?
Để đất già chịu đựng nắng ban trưa.

Theo cơn gió, tôi đi lần vào xóm
Nghe tiếng khóc em, tôi đứng lặng bên thềm

Trăng lao xao và nước cũng lao xao
Mây lướt nhẹ, chở chuyên bao lời nguyện

Em mơ ước hồn chìm vào mộng ảo
Theo làn hơi đi tìm một dòng sông
Nước ngập ngừng trôi vào dòng quên lãng
Hỏi đất trời, tâm mình đã ngủ yên?

Hỏi dòng sông mang người thương về đâu?
Mang tình nhớ trôi xa về khắp nẻo
Em lạy gió xin mang người trở lại
Rồi lạy trời, xin giữ chiều đừng đi!

Biết bao giờ, dòng sông quay trở lại?
Biết bao giờ, đời cho thêm một người?
Chẳng còn chi bởi vì em không giữ!
Con đò chiều đã đến và đã đi.....

Tháng 12 năm 2003

Một cảnh Hồng

Đời nổi trôi..., đưa ta về yên lặng....
Bao nhọc nhằn nổi tiếp ra đại dương
Đời đôi ta,... em ơi! Đầy lối nhỏ,...
Chẳng một nụ hồng và chẳng vị thơm ngon.....

Oi em ơi!... vì ta, là mật ngọt....
Mang cho đời nên chỉ còn đắng cay
Đời đôi ta,... em ơi! Đầy nóng bỏng,...
Bởi vì mình... là ánh lửa bình minh....

Em cùng ta, đi qua, ngàn ngõ hẹp...
Em cùng ta, đi qua, đời đam mê...

Em có cùng ta, đi qua, ngàn lửa hận ?
Em có cùng ta, xoa dịu, đời đau thương... ?

Đời nổi trôi, nên ta về yên lặng,
Để nhọc nhằn tiếp nổi ra đại dương.
Đời đôi ta, em ơi! Đây lối nhỏ
Nên bước gập ghềnh và bước chằng dừng chân.

Một cảnh Hồng dành cho em,
Dành cho người mang tình thương vô lượng.
Bên tiếng khóc chúng sanh, em nhẹ bước vào đời.
Biến đau khổ thành niềm vui vĩnh cửu.

Tặng Bibi
14 tháng 2 năm 2004

Người con Vô Vi Quy Nguyên

Ngày em lên mười hai
Bên tập sách miệt mài
Em yêu cha kính mẹ
Mến thương người như ta

Em lên tuổi mười ba
Xem tổ quốc là nhà
Rồi bước sang mười bốn
Mong cuộc đời nở hoa

Khi đến tuổi mười lăm
Biết nhìn người, nhìn bạn

Tuổi mười sáu trắng tròn
Hiếu cuộc đời chung quanh

Mắt mười bảy quần thâm
Học hành và sự nghiệp
Biết nhen ngọn lửa hồng
Cho cuộc đời niềm tin.

Em trưởng thành mười tám
Mộng thế giới Đại Đồng
Bàn tay em mở rộng
Bước vào đời thênh thang

Thế giới được tình yêu
Con người thêm trí tuệ
Muôn loài đều ngóng chờ
Những đàn con Quy Nguyên.

1 tháng 3 năm 2004

CỨ NGỦ ĐI !

Khi đang ngủ, vui cùng mộng ảo
Nhưng tỉnh rồi, bước dậy mà đi
Cố tìm, cố với chi chi
Cũng là mộng ảo, có gì thật đâu.

Đầu là mộng và chân cũng là mộng
Dầu bóng hình ta vẽ thật là hay
Tình ra đôi mắt cay cay
Vì hình bóng ấy vụt bay mất rồi.

Đừng chơi mộng, cũng đừng tìm cảnh vọng
Đã tỉnh rồi thì hãy bước đi
Ôm đời, cảnh cũ sầu bi
Hay vui duyên lạ, biệt ly cũng kẻ.

30 tháng 3 năm 2004

Cuộc Đời

Cuộc đời như ả tình hờ,
Vui cho mơn trớn, buồn cho lạnh lùng.
Cuộc đời như một thằng khùng,
Đói no, danh vọng, trôi cùng thời gian.
Cuộc đời như gã ăn gian,
Đời hoài canh bạc, chẳng màn tới tay.
Cuộc đời như nhỏ nói dai,
Diễn hoài cái chuyện chia tay đôi đường
Cuộc đời như mụ ăn lường,
Ăn xong trốn biệt, chẳng chường mặt ra.
Cuộc đời như thế bạn à!
Chia tay nắm chặt, cùng ta đổi đời.

1 tháng 4 năm 2004

Muôn đời

Mây Lang Thang

Như cụm mây cô đơn
Nổi trôi đi tìm sống
Từ mù khơi xa xôi
Mây bay tìm đất ấm

Cuộc đời đầy khúc quanh
Gió gào mang băng giá
Quặn thắt cụm mây buồn
Mây thành nước mắt rơi

Giọt nước chảy lạnh quanh
Ngỡ hồn mình thành đá
Đất trời lại thay màu
Mây đi tìm chốn nương

Cứ vậy ngày tháng trôi
Bay lên rồi chìm xuống
Rồi tìm bay muôn đời
Bồng bênh giấc ngàn năm.

Ngọn Tản Viên năm nao?
Cho mây về núp bóng
Trời buồn như tương tư
Hồn chạnh nỗi nhớ Nhà!

Ngọn Tản Viên nơi đâu ?
Cho mây về gặp lại
Nay bơ vơ giữa trời
Lòng chạnh nỗi nhớ Người.

4 tháng 5 năm 2004

NẾU BIẾT ĐẠO hay tình đời đạo

Tôi không bảo, em quay trở lại,
Em có nhà đâu, để hướng trở về ?
Tôi không bảo em đừng gian dối !
Lẽ thật cuộc đời, em nào đã được cho ?

Tôi không bảo em yêu người, yêu vật.
Cuộc sống hận thù, nên thiếu đối tình yêu
Tôi không bảo em cùng tôi giông ruồi
Em đã mệt rồi, bởi tháng ngày nổi trôi.

Tôi không bảo, em gắn lòng đi nhé !
Em có cần đâu bởi chẳng mộng lớn gì ?
Tôi không bảo, em mở lòng khắp chốn
Vì em chỉ mang, mỗi một bản thân mình.

Tôi không bảo chi cả,

Tôi không khuyên chi cả !
Tôi chỉ hỏi trong bản thân em mang ấy !
Có một chút gì...
... một chút gì hình ảnh của tôi?
Một chút thôi !
Một chút thôi cũng được !

Thế cũng đủ !
Đã có người vào lòng.
Thế cũng đủ !
Đã có người trong dạ.
Dầu một chút !
Một chút thôi cũng được !
Em đã có nhà rồi ! Em hãy vui lên đi !

Vì tình ta là nhà cho thiên hạ,
Vì hồn ta là vũ trụ, loài người.
Vì yêu ta, em mang tình vào lối.
Vì ôm ta, em ôm cuộc đời người.

Ta đưa người về, không phải chỉ thuần túy đưa người. Đưa người về đâu khi nhiều người chẳng có nơi về ? Tâm của họ không thấy đâu là nhà thì phải về đâu ? Một gợi ý, một cảm xúc nhân nghe 1 số nhạc phẩm của pháp hữu Từ Minh Hành nhân ngày sinh nhật Bibi, 7 tháng 5 năm 2004.

Anh đi thì chớ quay về !
Anh theo duyên lạ chẳng hề nhìn nhau.
Mười năm ân nghĩa nặng sâu,
Nay vui duyên mới, qua cầu anh đi.
Đi được thì cứ mà đi !
Tôi đây tài sắc kém gì người ta ?
Má đào, vóc hạc, tài hoa,
Gót sen tôi dạo, ngàn hoa ngẩn nhìn.
Vạn người trân trọng tỏ tình,
Người trong thiên hạ mơ hình bóng tôi.
Anh đi, thỏa kiếp đơn côi,
Làm sao tìm được tình nơi duyên người ?
Vì tôi là cả đất trời !
Là hương, là sắc, là nơi anh về.
Nhưng đi thì chớ có về,

Anh theo duyên lạ chẳng hề nhìn nhau....!

Nhân đọc bài viết của pháp hữu
Tửu Thiện Hồng Ân
27 tháng 5 năm 2004.

I Lại I Lại

Đất trời hiu quạnh bất ngang
Sông dài cũng có dòng sang sợ gì?
Ô hô, đời dễ như ri ?
Tóc sương ngơ ngác sao mi không về ?
Mười năm chưa tỉnh cơn mê ?
Tưởng rằng ta đó, đưa về lối xưa.
Nắng mưa, thì kệ nắng mưa
Không Trời, cũng Phật lần đưa người mà !
Đất trời còn rộn tiếng ca ?
Mâm son, chiếu bạc đua nhau trải dài
Tội gì người phải miệt mài ?
Tội gì người phải trải dài tâm thân
Nói năng đâu phải ngại ngần
Tay son cứ cột, thân trần cứ buông.
Quần quanh cõi vọng mong lung
Hết đời quy ngã, lạnh lòng tiền nhau.
Nghìn xưa lại tiếp nghìn sau
Đau chưa? Con mộng bay vào hư vô.
Còn đâu niệm tiếng “Nam Mô”?

Tâm tư rơi rụng, gió xô đời chiều.
Tay son đâu vẽ mỹ miều ?
Lặng nghe có tiếng quạnh hiu gọi hồn
Nhớ nhau khô cả nụ hôn
Đất trời hiu quạnh, chẳng còn đồ xưa...

Tháng 6 năm 1999

CHO NHAU

Cho nhau, cho một tính mười,
Cho nhau sao tính lỗ lời được sao?
Cho nhau nào ở sự trao,
Nào ở đồ dùng hay nào cách cho.
Cho nhau, cho ở tâm cho,
Lòng ai hạn hẹp, đem cho làm gì?
Ta mơ, chẳng phải cầu kỳ,
Cuộc đời luôn đẹp chỉ vì tâm cho.

Sept. 20, 1999

ĐÓI

và

TIỀN CÁI ĐÓI

Ôi trời! Ôi đất! Ôi tôi ơi!
Cái bụng ôi thôi đói tả tơi!
Mày dẫn tao về nơi Địa Ngục,
Hay đưa tao đến chốn Bồng Lai?
Vẫn biết rằng:
- Đói thì ăn! Khát thì uống!
Như bóng đêm dài nương chỗ ánh bình minh.

Thế nhưng!
Đói có gì để mà ăn?
Bao tử cứ còn cào,
Cứ thắt và cứ giật.
Mày đưa tao về Địa Phủ,
Nhưng xác thân vẫn còn chốn Dương Gian

*Và đôi lúc như mê như tỉnh.
Bao tử như điên cứ cầu và vò,
Cho xác thân vùi xuống giữa ngàn cây,
Cho hồn đôi chu du nơi đồng nội!*

*- Và,
Dẫu biết đôi là hồn chìm vực thẳm
Là xác thân rã rượi tựa làn hơi .*

*- Nhưng!
Này bao tử mày nên nhìn lại
Rằng trong tao đâu chỉ một mình mi?
Cỏ cào, cỏ cấu, cỏ bằm
Cỏ nhai, cỏ nghiền, cũng nằm bụng ta.*

*Hôm nay đây!
Tiễn mày đi lòng mừng khôn xiết!
Giữ mi đây,
Ta thấy rõ rồi.*

*- Nhưng thôi!
Dẫu thích hay dẫu buồn,
Mi ở lại chơi cùng ta nhé
Mi nhắc ta vào những ngày vắng vẻ,
Đôi run tay, đầu óc chón mù sương .*

*- Hay là,
Nhắc cho ta nhớ mãi thuở hàn vi,
Cho ta nhớ những ngày ôm bụng đói.
Để ta nhớ những ngày trời đổ nắng,
Đất khô cằn và chẳng một giọt mưa.
Túi không tiền, nhà cũng không cơm,
Ao không cá và sân không súc vật.
Là người đến với nụ cười nham nhở .*

*- Mà này !
Này mi hỡi, đừng đi đâu vội,
Ở cùng ta và nhắc những ngày xưa,
Để một mai ta phụng sự cơ đồ,
Người hãy ở cùng ta, ta chịu tất!*

**Ngày 27 tháng 12 năm 1985,
Tại Pulau Galang, Indonesia
viết trong những ngày ôm bụng đói.**